

Kerkdienst Janskerk 16 april 2017

Thema: Het leven gekozen

Lezing: Johannes 20:1-18

Voorganger: Elise Rommens-Woertman

Inleiding

De evangelist Johannes vertelt zijn geheel eigen verhaal. Ook hier de vrouwen die vooropgaan in de ontmoeting met het geheim van de opstanding. Zij worden gevolgd door de leidende mannen die zich verliezen in een rare wedloop. En dan werpt Johannes het volle licht op één vrouw die in de buurt blijft van het open en lege graf. In een innige aanraking wordt zij tot apostel van de apostelen.

Overweging

*Vroeg in de morgen, donker was het nog
zijn wij gegaan, een keer,
nog in ons hart de dichtheid van de nacht.*

Zo moet Maria Magdalena op weg gegaan zijn naar het graf waarin ze Jezus twee dagen eerder in hebben neergelegd.

In haar hart draagt ze de dichtheid van de nacht met zich mee:

De nacht van angst en verdriet,
van boosheid en van vragen:

Hoe kan het dat haar Jezus zo aan zijn einde moest komen?

Donker omgeeft haar,
het leven is in niets meer wat het ooit was.

Alles is voorgoed anders.

Ze kan niet anders dan naar het graf gaan,
om nog iets om handen te hebben en te kunnen doen.

Daar aangekomen weet Maria Magdalena niet wat ze ziet:

De grote steen die het graf afsloot, is eruit gehaald.

Dat roept verwarring op:

wat is hier aan de hand?

Het verhaal van Pasen,
van nieuw Leven,
van opstaan en verrijzen
is een verhaal dat ons mensen
makkelijk in verwarring brengt,
dat is zelfs wel precies de bedoeling:
dat onze vertrouwde kaders
als het ware worden opengebroken,
dat de steen wordt weggerold.
Dat geldt niet alleen voor ons vandaag,
maar lijkt inherent aan het verhaal zelf.

*Om wat wij hoorden (maar wat hoorden wij?)
om wat op vrijheid leek,
omdat het moest en blijven niet meer kon*

*zijn wij gegaan, onstuimig en verward,
om nergens om, om Jou -
om liefde, over alle grenzen heen.*

Maria Magdalena weet niet waar ze het zoeken moet,
net als Petrus en de andere leerling.

Ze worden in beweging gezet door de woorden van Maria,
ze gaan rennend op weg.

De ene leerling is het eerst:

Hij bukt zich en ziet de windsels liggen, maar gaat niet naar binnen.
Dan komt Petrus aan,
hij gaat wel de grafkamer binnen,
ziet daar de lijkwaden liggen en de zweetdoek die om het hoofd zat,
en ook de andere leerling voegt zich bij Petrus.
Wat zien ze daar in het open graf?
Wat moet je hiervan denken?
We horen dat de andere leerling:
'begint te geloven.
want ze hadden nog geen besef van het Schriftwoord
dat hij uit de doden moest opstaan'.
Langzaam dringt het Paasmysterie
tot de leerlingen door,
met vallen en opstaan,
komen zij steeds opnieuw uit hun graf.
Leven met God,
je toevertrouwen aan de stem in je binnenste,
dat handen en voeten geven in
ons dagelijkse leven,
in de wijde wereld
gaat met vallen en opstaan.
Steeds opnieuw is het zoeken
naar de goede tekens,
die ons de weg naar het licht wijzen.

*Een troep die sloft en zwerft, de richting kwijt.
De nagalm van een stem.
De weerklank van wat woorden in ons hart.*

*Een slingerende stoet naar goed wijd land.
Een eeuwenlang smal pad.
Een ademtocht, de route van het licht.*

Maria Magdalena, de vrouw die als eerste
de weggerolde grafsteen zag,
is niet het graf mee ingegaan.
Zij staat bij de ingang en huilt.
Ze is tot in het diepst van haar ziel geraakt,
het gaat haar aan het hart
en ze kan nog niet in beweging komen,
ze staat op de drempel van het graf,
op de grens van dood en nieuw leven,
van angst en vrijheid,
van vreugde en verdriet.
Tenslotte bukt zij zich naar het graf toe,
en ziet daar twee engelen,
die de route naar het licht wijzen,
op de plek waar de dood alomtegenwoordig is.
Waarom huil je? Klinkt er tweemaal:
eenmaal uit de mond van de engelen,
en de tweede maal uit de mond van Jezus,
die door Maria wordt aangezien door de tuinman.
Dan zegt Jezus: Maria!
Maria wordt genoemd bij haar naam,
ze wordt gezien en gekend,
er ontstaat verbinding,
ze opent zich in alle kwetsbaarheid,
ze staat op.
Rabboeni, mijn meester is haar antwoord.
"houdt mij niet vast" is zijn antwoord

Jezus is er, maar anders dan voorheen,
zijn weg gaat verder, net als die van Maria
Rouwen is koesteren en loslaten
Dan kunnen ze beiden verder gaan,
als opgestane mensen,
ten diepste verbonden met elkaar
levend in het Licht van de Eeuwige.

*Het duizendschone schitterende licht,
een file in de nacht,
een spoor van mensen die de nacht verslaan.*

*Die strompelen tot waar? Tot waar jij bent,
in rusten aan de bron,
in gloed van liefde, vuur dat niet verflauwt.*

Het Alleluia van Pasen is het begin
van een herwonnen openheid,
van een hervonden weg.
De steen rolt weg,
dat wat ons klein maakt en teneerdrukt
is niet het einde,
er ontstaat ruimte,
nieuw begin,
het leven stroomt weer.
Door angst en sterven heengegaan,
worden we nieuwe mensen,
staan we op.
We worden ook in beweging gezet
de wijde wereld in,
om daar te bouwen aan een spoor van Licht,
om het nieuwe leven handen en voeten te geven,
om het leven te vieren.

*Vroeg in de morgen, donker was het nog
zijn wij gegaan een keer
met niets dan in ons hart: Ik zal er zijn.*